

[Aksel Larsen.]

ikke fundet noget som helst, der garanterer Arbejderne Minimallønninger. Vi har diskuteret det Problem før, sidste Gang da vi i Foraaret beskæftigede os med Smørloven.

Jeg tillod mig da paa mit Partis Vegne at stille et Ændringsforslag gaaende ud paa, at de Landmænd, der vilde have af Smørpuljen, skulde betale tariffmæssige Lønninger. Jeg tilføjede, at jeg ikke ansaa de Løntariffer, som det drejede sig om, for egentlig tilfredsstillende, men det var i hvert Fald en Slags garanteret Minimallønninger, paa samme Maade som man vilde garantere en Minimalpris paa Smørret og Mælken.

Forslaget nedstemtes med den Motivering fra Regeringspartierne, at det var der ingen Brug for, det kunde man ikke. Man har siden gjort nogle aldeles bitre Erfaringer. Man har gjort dem ved Forhandlingerne om Lønningerne til Arbejderne paa Roearrealerne, og man har gjort dem angaaende Lønninger til Mejerister og Undermejerister og i Spørgsmaalet om Mejeristernes Pensionsforhold. Jeg gentager derfor den Tanke, jeg fremsatte i Foraaret: Naar man ved en saadan Lovgivning sætter Minimalpriser paa Landbrugsprodukter, altsaa sætter en Grænse for, hvad almindelige Landbrugeres Indtægter maa gaa ned til, saa maa man ogsaa fra Statens Side garantere, at Landbrugsarbejderne og de Arbejdere, der i det hele taget beskæftiger sig med den regulerede Produktion, det er altsaa ogsaa Mejerister, Slagteriarbejdere o. s. v., faar en vis Minimalløn. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen Landbruger kan have noget imod dette. Naar de selv er villige til at modtage Minimalpriser, garanteret dem af Staten, saa kan de heller ikke have noget imod, at Staten garanterer Arbejderne en vis Minimalfortjeneste.

Det er efter min Mening saadan, at største Parten af Landbrugsproduktionen er reguleret; det drejer sig om Sukkerroer, det drejer sig om Kartofler, det drejer sig om Flæsk, om Kød, om Korn, om Smør, om Mælk. Saa er det vel ikke for tidligt, at vi, foruden at tænke paa Forbrugerne — og det bliver jeg ikke træt af at understrege — ogsaa tænker en Smule paa Lønarbejderne. Nu er der vel nok de Landbrugsrepræsentanter, der vil staa op og sige: Ja, det er meget godt, men hele denne Lovgivning drejer sig kun om det indenrigske Marked; det er kun en Del af Landbrugsproduktionen, der afsættes herhjemme, og derfor er det urimeligt at stille

saadanne Krav, som Kommunisterne her stiller.

Jeg svarer hertil, at det gør alligevel ikke Kravene urimelige; naar man fra den Side ikke har haft noget imod at udskrive store Regninger til Forbrugerne herhjemme, maa man ogsaa finde sig i, at Arbejderne skriver visse Regninger. Og desuden vil jeg sige, at Spørgsmaalet om Forhøjelse af Priserne paa det udenrigske Marked er et Spørgsmaal, som Landbrugerne selv i allerhøjeste Grad har Indflydelse paa. Det er uimodsigeligt dokumenteret i dette Efteraars politiske Debatter herinde, at dansk Smør i Tyskland betales med en Pris, der er ringere end den Pris, New Zealand faar for sit Smør i Tyskland. Det er ligeledes uimodsigeligt fastslaaet, at dansk Flæsk og Svineprodukter sælges i Udlandet til Priser, der er langt lavere end de Priser, man opnaar herhjemme. Jeg siger, at det er uimodsigeligt fastslaaet, fordi det er fastslaaet af Slagtermestrene, og Slagteriernes Ledere har nægtet at udtale sig om Sagen. Man kan kun drage een Slutning ud af denne Tavshed: De lave Priser, man opnaar i Udlandet, skyldes altsaa paa disse Omraader, i hvert Fald til Dels, Landbrugsrepræsentanternes egen Indsats.

Vi har her noget tidligere paa Dagen haft en Debat om Danmarks Andel i Tysklands Import af Landbrugsprodukter. Man er klar over, at det Misforhold, der kan siges at være til Stede, ikke kan ændres, saa længe vi har den nuværende Handelsoverenskomst med Tyskland, og saa vidt jeg ved, er den ikke alene godkendt af Landbrugets Mænd, der sidder blandt Forhandlerne, men i alt Fald en af disse Forhandlere, Hr. Hauch, har endda gjort sig til Talsmand for, at man ligefrem i tykt og tyndt skulde indgaa paa Tysklands Krav til en Handelsoverenskomst, hvilket formentlig vilde stille Danmark daarligere end nu. Landbruget kan ikke sige sig fri for Medansvar for disse Forhold, man kan ikke henvide til Afsætningsforhold og Priserne paa Verdensmarkedet til Begrundelse af en Lovgivning, der lægger saadanne Byrder paa de ubeskyttede Forbrugere herhjemme, uden at man giver Garanti for en vis Mindsteløn for de Arbejdere, der arbejder med Landbrugsprodukter.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne.

Med Skrivelser af Dags Dato oversender Landstingets Formand: